

(SUPLEMENTO DE HOJA DIOCESANA)

Año LXI

Domingo, 14 de marzo de 1971

Núm 3064

EM VAN BATEJAR

La parròquia fa la celebració del Baptisme cada segon i quart diumenge de mes. La comunitat parroquial, l'Església, rep en cada una d'aquestes celebracions un grup d'infants als quals els comunica la FE en JESUS.

Els infants batejats en aquestes celebracions aniran creixent i esdevindran adolescents, joves, adults. Ells sabran que de petits els van batejar i hauran d'anar descobrint en què consisteix la fe en Jesús que els fa ésser cristians.

Veient els acolescents, joves i adults dels nostres pobles, es planteja amb molta duresa una qüestió: és que van descobrint realment el contingut i les exigències de la seva fe? o el que és pitjor encara: no hi ha molta gent satisfeta amb un barnís d'instrucció religiosa?

Cada vegada que l'Església bateja a uns infants contreu unes noves responsabilitats: ha d'anar creant tants mitjans com sigui possible per tal que es pugui realitzar una veritable educació cristiana d'aquelles criatures que engendra en la fe. Al mateix temps, ha d'anar urgint la necessitat d'aquesta educació.

Avui batejarem al nostre Monestir tretze infants. Fela dies que no havíem tingut una celebració tan nombrosa. Aquest fet dóna ocasió de repensar en tot això que dèiem suara: quins mitjans oferim perquè es pugui realitzar gradualment una veritable educació cristiana? Com urgim aquesta educació?

Dues preguntes que ens comprometen molt. Tothom, tots som església, hem d'anar-hi responent.

Per aquell temps es presentaren uns que li contaren el fet d'aquells galileus, la sang dels quals Pilat havia barrejat amb la de les víctimes d'ells. I els respongué: «¿Us penseu que aquells galileus havien estat més pecadors que tots els altres galileus, perquè van patir tot això? De cap manera, us dic; i, si no us convertiu, tots morireu igualment. O aquells divuit sobre els quals va caure la torre a Siloé i els va matar ¿us penseu que havien estat més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? No, us dic; i, si no us convertiu, tots morireu igualment».

I els digué aquesta paràbola: «Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya, i va anar a buscar-hi fruit, però no n'hi va trobar. Aleshores va dir al vinyater: Mira, fa tres anys que vinc a buscar-hi fruit en aquesta figuera, i no n'hi trobo; talla-la perquè no ha de deixar ni treballar la terra. Però ell li va respondre: Senyor, deixeu-la encara aquest any, fins que hagi cavat al voltant i l'hagi adobada amb fens a veure si dóna fruit d'ara endavant. Si no, la tallareu.

Lluc, 13, 1-9

La vida del cristiano es una lucha permanente, como nos lo recuerda la Iglesia en la liturgia de la Palabra durante la Cuaresma.

Ser cristiano es estar en permanente situación de marcha. Esta es la gran lección que nos dan los catacúmenos. Y lo que la Iglesia nos recuerda.

La cuaresma es el afán de todo un pueblo de seguir a Cristo a través de su dolorosa victoria sobre el mal, hacia el triunfo de la resurrección.

La Cuaresma nos indica que el final del camino cae fuera del espacio, más allá del tiempo, en la Jerusalén celestial, la «Ciudad puesta en lo alto», donde ya no habrá ni muerte, ni tristeza, ni sufrimientos.